Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 20 oktober 2016*

”Begäran om förhandsavgörande — Industriell och kommersiell äganderätt — Upphovsrätt och närstående rättigheter — Direktiv 93/98/EEG — Artikel 10.2 — Skyddstid — Inget återupprättande av skydd med stöd av Bernkonventionen”

I mål C-169/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Benelux Gerechtshof (Beneluxdomstolen) genom beslut av den 27 mars 2015, som inkom till domstolen den 13 april 2015, i målet

Montis Design BV

mot

Goossens Meubelen BV,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen samt domarna M. Vilaras, J. Malenovský (referent), M. Safjan och D. Šváby,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 mars 2016,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Montis Design BV, genom F. Berndsen och C. Van Vlockhoven, advocaten,

— Goossens Meubelen BV, genom M. Scheltema, S. Kingma och P. Lodestijn, advocaten,

— Portugals regering, genom L. Inez Fernandes och T. Rendas, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom P. Loewenthal och J. Samnadda, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 31 maj 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: nederländska.

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 10.2 och 13.1 i rådets direktiv 93/98/EEG av den 29 oktober 1993 om harmonisering av skyddstiden för upphovsrätt och vissa närstående rättigheter (EGT L 290, 1993, s. 9; svensk specialutgåva, område 13, volym 25, s. 75).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Montis Design BV (nedan kallat Montis) och Goossens Meubelen BV (nedan kallat Goossens). Målet rör Goossens eventuella intrång i Montis upphovsrätt till sittmöbelsmodellerna ”Charly” och ”Chaplin”.

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

Bernkonventionen

3 Artikel 5.2 i Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk (reviderad i Paris den 24 juli 1971), i dess ändrade lydelse av den 28 juli 1979, (nedan kallad Bernkonventionen) har följande lydelse:

”Rättigheterna åtnjutes och utövas utan att någon formalitet behöver iakttas och oberoende av om skydd finnes i verkets hemland. Där annat ej föreskrives i denna konvention, bestämmes följaktligen såväl skyddets omfång som de rättsliga åtgärder, vilka står ett verks upphovsman till buds för skydd av hans rättigheter, uteslutande efter lagstiftningen i det land där skyddet påkallas.”

WTO-avtalet och Trips-avtalet

4 Avtalet om handelsbaserade aspekter av immaterialrätter (nedan kallat Trips-avtalet) undertecknades den 15 april 1994 i Marrakech. Avtalet, vilket återfinns i bilaga 1 C till avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (nedan kallat WTO-avtalet), godkändes genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående på gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994) (EGT L 336, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 38, s. 3).

5 WTO-avtalet och Trips-avtalet trädde i kraft den 1 januari 1995. Enligt artikel 65.1 i Trips-avtalet var medlemmarna i Världshandelsorganisationen (WTO) emellertid inte skyldiga att tillämpa bestämmelserna i det avtalet före utgången av en generell tidsfrist på ett år efter det att WTO-avtalet trätt i kraft, det vill säga före den 1 januari 1996.

6 Artikel 9.1 i Trips-avtalet lyder enligt följande:

”[WTO-]medlemmarna skall följa bestämmelserna i artiklarna 1–21 i Bernkonventionen (1971) och dess bilaga …”

Unionsrätt

Direktiv 93/98

7 I skäl 27 i direktiv 93/98 angavs följande:

”Hänsyn till förvärvade rättigheter och berättigade förväntningar är en del av gemenskapens rättsordning. Medlemsstaterna får därför särskilt föreskriva att upphovsrätt och närstående rättigheter som under vissa omständigheter återupplivas genom detta direktiv, inte får leda till att personer som i god tro inlett utnyttjandet av verken vid en tidpunkt då dessa verk inte var skyddade av upphovsrätt skall behöva betala för detta.”

8 I artikel 1.1 i direktivet föreskrevs följande:

”Upphovsrätten till ett litterärt eller konstnärligt verk enligt artikel 2 i Bernkonventionen skall löpa under upphovsmannens livstid och 70 år efter hans död, oavsett vilken dag som verket lagligen gjordes tillgängligt för allmänheten.”

9 Artikel 10.2 och 10.3 i direktivet hade följande lydelse:

”2. De skyddstider som fastställs i detta direktiv skall tillämpas på alla verk och prestationer som skyddas i minst en medlemsstat på den dag som avses i artikel 13.1, i enlighet med de nationella bestämmelserna om upphovsrätt eller närstående rättigheter eller som uppfyller kriterierna för skydd enligt direktiv 92/100/EEG.

3. Detta direktiv skall inte påverka sådana utnyttjanden som skett före den dag som avses i artikel 13.1. Medlemsstaterna skall anta de nödvändiga bestämmelserna för att särskilt skydda rättigheter som förvärvats av tredjeman.”

10 I artikel 13.1 i direktivet föreskrevs följande:

”Medlemsstaterna skall före den 1 juli 1995 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att uppfylla artikel 1–11 i detta direktiv.”

Direktiv 92/100/EEG

11 Följande bestämmelse återfanns i artikel 2.3 i rådets direktiv 92/100/EEG av den 19 november 1992 om uthyrnings- och utlåningsrättigheter och vissa upphovsrätten närstående rättigheter inom det immaterialrättsliga området (EGT L 346, 1992, s. 61):

”Detta direktiv skall inte omfatta uthyrnings- och utlåningsrättigheter avseende byggnader och alster av brukskonst.”

Beneluxrätt

12 Den enhetliga Beneluxlagen om mönsterskydd, vars bestämmelser fastställdes genom konventionen av den 25 oktober 1966 (*Tractatenblad* 1966, nr 292, s. 3) (nedan kallad den enhetliga lagen), trädde i kraft den 1 januari 1975. Enligt artikel 12 i den lagen gäller registreringen av ett mönster i fem år från och med dagen då ansökan gjordes.

13 I artikel 21 i den enhetliga lagen föreskrevs följande:

”1. Ett mönster som är av påtagligt konstnärlig karaktär kan vara skyddat samtidigt enligt denna lag och enligt lagarna om upphovsrätt, om villkoren för tillämpning av båda lagstiftningarna är uppfyllda.

…

3. Ett hävande av registreringen av ett mönster med en påtagligt konstnärlig karaktär eller upphörandet av den ensamrätt som följer av denna registrering medför att upphovsrätten till detta mönster också upphör, om dessa två rättigheter innehas av samma person. Ensamrätten ska dock inte upphöra om innehavaren av mönsterrätten, i enlighet med artikel 24, lämnar en särskild förklaring för att behålla sin upphovsrätt.”

14 I artikel 24.1 och 24.2 i lagen föreskrevs följande:

”1. Den förklaring som avses i artikel 21[.3] ska uppfylla vissa formella krav, med avläggande av en avgift som fastställs genom tillämpningsföreskrifter, och avges under året innan ensamrätten till mönstret upphör att gälla …

2. Förklaringen ska registreras och detta ska offentliggöras.”

15 I skälen till Beneluxkonventionen och den enhetliga Beneluxlagen om mönsterskydd anges följande:

”Artikel 21

… [Punkt 3] syftar till att förena kraven på rättssäkerhet för allmänheten med möjligheten att kumulera de två skydden. Det är nämligen önskvärt att registret ger en så fullständig bild som möjligt av vilka mönster som åtnjuter skydd.

För att uppnå detta mål föreskrivs det i den punkten att den upphovsman som även önskat skydda sig genom mönsterregistrering är skyldig att avge en särskild förklaring, vilket i princip ska ske innan mönsterskyddet upphör. För att säkerställa rättssäkerheten för allmänheten har det befunnits vara nödvändigt att låta en underlåtelse att avge en sådan förklaring få tämligen allvarliga följder: en upphovsrätt som inte varit föremål för en sådan förklaring upphör att gälla samtidigt med den mönsterrätt som den kumulerats med …

Artikel 24

Förklaringen ska i princip avges innan mönsterrätten upphör.

…”

16 Punkt U i protokollet om ändring av den enhetliga Beneluxlagen om mönsterskydd, som undertecknades i Bryssel den 20 juni 2002 och som trädde i kraft den 1 december 2003, föreskriver följande:

”Kapitel II, med rubriken ’Mönster som är av påtagligt konstnärlig karaktär’, ändras enligt följande:

…

2. Artiklarna 21 och 24 upphävs.

…”

17 Följande anges i det gemensamma utlåtandet från Beneluxländernas regeringar beträffande protokollet av den 20 juni 2002 om ändring av den enhetliga Beneluxlagen om mönsterskydd:

”Artikel 21[.3], och därmed sammanhängande artikel 24, har alltid varit föremål för stark kritik. Enligt dessa artiklar ankommer det på den som innehar både mönsterrätt och upphovsrätt till en produkt att, om vederbörande önskar behålla sin upphovsrätt efter det att mönsterrätten har hävts eller upphört, avge en förklaring om bibehållet skydd, vilken införs i Beneluxregistret. När artikeln tillkom infördes den i [den enhetliga lagen] därför att offentliggörandet av de rättigheter som åberopas för skydd utgjorde en av grundprinciperna i [den enhetliga lagen]. Sedan dess har Hoge Raad [der Nederlanden] bekräftat att denna bestämmelse inte är förenlig med artikel 5.2 i Bernkonventionen, där det anges att upphovsrätten åtnjuts och utövas utan att någon formalitet behöver iakttas, vad beträffar de verk för vilka upphovsmännen åtnjuter skydd enligt den konventionen (HR 26 maj 2000, RvdW 2000, 141). Även i artikel 9 i Trips-avtalet åläggs de fördragsslutande staterna en skyldighet att följa denna artikel i Bernkonventionen. Med denna bakgrund är det motiverat att upphäva artikel 21[.3] och artikel 24.”

Nederländsk rätt

18 Direktiv 93/98 har införlivats med nederländsk rätt genom Wet tot wijziging van de Auteurswet 1912 en de Wet op de naburige rechten (lag om ändring av 1912 års upphovsrättslag och lagen om närstående rättigheter) av den 21 december 1995 (Stb. 1995, nr 652). Lagen trädde i kraft den 29 december 1995.

19 Till följd av de ändringar som gjordes genom nämnda lag fick artikel 51.1 i upphovsrättslagen (Auteurswet) av den 23 september 1912 följande lydelse:

”De skyddstider som fastställs i denna lag ska, från och med denna artikels ikraftträdande, tillämpas på alla verk som den 1 juli 1995 skyddas enligt den nationella upphovsrättslagstiftningen i minst en EU-medlemsstat eller en stat som är part i avtalet av den 2 maj 1992 om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

20 Montis formger och tillverkar möbler.

21 År 1983 ritade Gerard van den Berg, före detta direktör och majoritetsägare i Montis, fåtöljen ”Charly” och stolen ”Chaplin”. Fåtöljen och stolen skiljer sig åt i storlek, men liknar varandra i formen. Den 19 april 1988 ansökte Gerard van den Berg om internationell registrering av ett mönster för fåtöljen ”Charly” och stolen ”Chaplin”. I ansökan angavs Montis som mönsterrättsinnehavare och Gerard van den Berg som formgivare. Ansökan registrerades den 12 juli 1988.

22 Under år 1990 överlät Gerard van den Berg sin upphovsrätt avseende dessa sittmöbler till Montis.

23 I slutet av registreringsperioden för mönstren avstod Montis från att avge en förklaring om bibehållet skydd i den mening som avses i artikel 21.3 i den enhetliga lagen. Det ledde till att såväl bolagets upphovsrätter som dess mönsterrätter till de berörda sittmöblerna upphörde att gälla den 18 april 1993.

24 År 2008 väckte Montis talan mot Goossens vid Rechtbank ’s-Hertogenbosch (domstolen i ’s-Hertogenbosch, Nederländerna) och gjorde gällande att det bolaget i sina möbelbutiker saluförde stolen ”Beat”, och att detta innebar ett intrång i Montis upphovsrätt till sittmöblerna ”Charly” och ”Chaplin”. Till sitt försvar invände Goossens att det inte hade avgetts någon förklaring om bibehållet

skydd och att upphovsrätterna därför hade upphört att gälla. Montis bemötte detta argument genom att i första hand göra gällande att dessa upphovsrätter skulle anses ha återuppstått till följd av att artikel 21.3 i den enhetliga lagen hade upphävts den 1 december 2003, eftersom upphävandet enligt Montis hade retroaktiv verkan. I andra hand gjorde Montis gällande att rättigheterna hade återuppstått till följd av antagandet av direktiv 93/98.

25 Efter att delvis ha tappat målet i första och i andra instans, inkom Montis med ett överklagade till Hoge Raad der Nederlanden (Nederländernas högsta domstol).

26 Under handläggningen av målet underkände Hoge Raad der Nederlanden (Nederländernas högsta domstol) Montis argument att en av de berörda stolsmodellerna den 1 juli 1995 fortfarande åtnjöt skydd i en annan medlemsstat än Konungariket Nederländerna, med motiveringen att argumentet hade anförts för sent.

27 Då domstolen fann att det rådde osäkerhet om vilka konsekvenser upphävandet av artiklarna 21.3 och 24 i den enhetliga lagen skulle få för sådana upphovsrätter som vid en tidigare tidpunkt hade upphört att gälla på grund av underlåtenhet att avge en förklaring om bibehållet skydd, hänsköt den genom beslut av den 13 december 2013 två frågor för förhandsavgörande till Benelux Gerechtshof (Beneluxdomstolen).

28 Benelux Gerechtshof (Beneluxdomstolen) anser att den osäkerhet som nämnts av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländernas högsta domstol) endast kan föreligga om det under alla omständigheter förhåller sig så, att direktiv 93/98 inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken en upphovsrätt som upphört att gälla före upphävandet av artikel 21.3 i den enhetliga lagen ska anses ha upphört att gälla med definitiv verkan.

29 Mot denna bakgrund beslutade Benelux Gerechtshof (Beneluxdomstolen) att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till domstolen:

”1) Är skyddstiden enligt artikel 10 jämförd med artikel 13.1 i direktiv 93/98 tillämplig på upphovsrätter som ursprungligen skyddades av nationell upphovsrättslig lagstiftning, men som före den 1 juli 1995 upphörde att gälla till följd av att ett formellt krav inte uppfylldes (eller inte uppfylldes i tid), närmare bestämt att en förklaring om bibehållet skydd i den mening som avses i artikel 21[.3] i den enhetliga lagen […] inte avgavs (eller inte avgavs i tid)?

2) Om fråga 1 besvaras jakande:

Ska direktiv 93/98 tolkas på så sätt att det utgör hinder för en nationell lagstiftning som innebär att en upphovsrätt till ett verk av brukskonst som upphörde att gälla före den 1 juli 1995 till följd av att ett formellt krav inte uppfylldes har upphört att gälla med definitiv verkan?

3) Om fråga 2 besvaras jakande:

Om det ska anses att upphovsrätten i fråga enligt nationell lagstiftning vid någon tidpunkt återuppstår eller har återuppstått, vid vilken tidpunkt har då detta skett?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första och den andra frågan

30 Den hänskjutande domstolen har ställt den första och den andra frågan, som ska prövas gemensamt, för att få klarhet i huruvida artikel 10.2 jämförd med artikel 13.1 i direktiv 93/98 ska tolkas på så sätt att de skyddstider som föreskrivs i det direktivet är tillämpliga på upphovsrätter som inledningsvis åtnjöt skydd enligt den nationella lagstiftningen, men som upphörde att gälla före den 1 juli 1995. För det andra önskar domstolen få klarhet i huruvida direktiv 93/98 utgör hinder för en nationell lagstiftning som, inledningsvis, gav upphovsrättsligt skydd åt ett verk, såsom i det nationella målet, men som därefter lät dessa rättigheter upphöra med definitiv verkan på grund av att ett formellt krav inte hade uppfyllts.

31 Det ska först och främst erinras om att artikel 10.2 i direktiv 93/98 föreskriver att de skyddstider som fastställs i detta direktiv ska tillämpas på alla verk och prestationer som den dag som avses i artikel 13.1 i direktivet, det vill säga den 1 juli 1995, antingen skyddas i minst en medlemsstat i enlighet med de nationella bestämmelserna om upphovsrätt eller närstående rättigheter, eller uppfyller kriterierna för skydd enligt direktiv 92/100.

32 Vad gäller det första av dessa villkor framgår det av handlingarna i målet vid domstolen – och såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 63 i sitt förslag till avgörande – att de verk som det nationella målet handlar om inledningsvis hade getts skydd i den medlemsstat där skyddet åberopas, men att detta skydd därefter upphörde vid en tidpunkt före den 1 juli 1995, och att det inte kan anses att dessa verk åtnjöt skydd i någon annan medlemsstat vid den tidpunkten.

33 Den första frågan från den hänskjutande domstolen antyder dock att tillämpningen av detta första villkor, i vissa fall, kan leda till ett återupprättande av rättigheter som enligt den berörda nationella lagstiftningen upphörde att gälla före det datum som anges i artikel 13.1 i direktiv 93/98 och som inte åtnjuter skydd i någon annan medlemsstat. Detta antagande innebär att de skyddstider som föreskrivs i direktivet skulle vara tillämpliga på verk vars upphovsrättsliga skydd således skulle återuppstå i det tillstånd som förelåg före nämnda upphörande.

34 Det ska dock framhållas att den omständigheten att det är presens indikativ som används i artikel 10.2 i direktiv 93/98 för att ange de två alternativa villkoren för tillämpning av direktivets skyddstider, visar att lagstiftarens avsikt har varit att vissa rättsföljder ska knytas till den situation som förelåg just den 1 juli 1995 och inte vid ett tidigare eller ett senare tillfälle.

35 Det betyder att om dessa rättigheter inte längre åtnjöt skydd vid den tidpunkten, på grund av att upphovsrätten med tillämpning av vissa nationella bestämmelser hade upphört att gälla före det datum som anges i artikel 13.1 i direktiv 93/98, är de skyddstider som föreskrivs i direktiv 93/98 inte tillämpliga på det berörda verket enligt artikel 10.2 i direktivet.

36 Denna lösning som lagstiftaren har valt innebär att den princip om förvärvade rättigheter som det hänvisas till i skäl 27 i direktiv 93/98 iakttas. Denna princip kan nämligen tillämpas just på förfoganden som gjorts i god tro vid en tidpunkt då verken inte längre omfattades av skydd.

37 Således ska det första villkoret i artikel 10.2 jämfört med artikel 13.1 i direktiv 93/98 tolkas på så sätt att de skyddstider som föreskrivs i det direktivet inte är tillämpliga på upphovsrätter som inledningsvis åtnjöt skydd enligt den nationella lagstiftningen, men som upphörde att gälla före den 1 juli 1995, och som inte åtnjuter skydd i någon annan medlemsstat.

38 Denna slutsats påverkas inte av att upphovsrätternas upphörande, före den 1 juli 1995, tydligen inte var förenligt med artikel 5.2 i Bernkonventionen, enligt vilken upphovsrätterna åtnjuts och utövas utan att någon formalitet behöver iakttas.

39 Det ska i detta avseende för det första understrykas att unionslagstiftaren har valt att, genom det första villkoret i artikel 10.2 i direktiv 93/98, ta sikte på alla verk och prestationer som skyddas ”i enlighet med de nationella bestämmelserna om upphovsrätt eller närstående rättigheter”. Av detta följer att denna bestämmelse varken syftar eller leder till ett fastställande av de villkor under vilka detta skydd kunde upphöra före den 1 juli 1995, då denna fråga regleras av de tillämpliga nationella lagstiftningarna.

40 För det andra följer det visserligen av artikel 9.1 i Trips-avtalet, som har godkänts i unionens namn, att unionen ska rätta sig efter bland annat artikel 5.2 i Bernkonventionen. Det framgår dock av artikel 65.1 i avtalet att detta trädde i kraft den 1 januari 1995, det vill säga både efter datumet för antagandet av direktiv 93/98 (den 29 oktober 1993) och efter datumet för direktivets ikraftträdande (den 19 november 1993). Dessutom ska det påpekas att enligt artikel 65.1 i Trips-avtalet hade unionen ingen skyldighet att tillämpa bestämmelserna i detta avtal före den 1 januari 1996.

41 Skyldigheten att tolka direktiv 93/98 i enlighet med Trips-avtalet kan således, under alla omständigheter, inte medföra att artikel 10.2 i det direktivet, i ett fall som det i det nationella målet, ska tolkas på så sätt att upphovsrätter som genom tillämpning av en nationell regel, som tydligen inte var förenlig med Bernkonventionen, upphörde att gälla före den 1 juli 1995, ska omfattas av de skyddstider som föreskrivs i nämnda direktiv, på grund av orsaken till att upphovsrätterna upphörde.

42 Vad gäller det andra av de villkor som uppställs i denna bestämmelse ska det konstateras, såsom den hänskjutande domstolen har påpekat, att de sittmöbler som Montis innehade upphovsrätter till fram till och med den 18 april 1993 utgör alster av brukskonst, som inte omfattas av direktiv 92/100, då det i artikel 2.3 i det direktivet anges att det inte omfattar uthyrnings- och utlåningsrättigheter avseende sådana alster. Av detta följer att nämnda direktiv, under alla omständigheter, inte kan ha uppställt några kriterier för skyddet av sådana verk.

43 Det framgår således att inget av de två alternativa villkoren i artikel 10.2 i direktiv 93/98 är uppfyllt.

44 Det följer av det ovan anförda att direktiv 93/98 inte ska anses utgöra hinder för nationella bestämmelser om upphävande – som de i det nationella målet – som inte ger upphov till något återupprättande, och som således innebär att rättigheter ska anses ha upphört att gälla med definitiv verkan även om upphörandet av dessa rättigheter, som ägde rum före den 1 juli 1995, var oförenligt med artikel 5.2 i Bernkonventionen.

45 Det ska dock i detta sammanhang framhållas att det nyss anförda inte hindrar att den berörda medlemsstaten, i ett mål som det nu aktuella nationella målet, fullgör sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i Bernkonventionen och tar konsekvenserna av sitt ansvar för ett eventuellt åsidosättande av nämnda konvention.

46 Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen ska besvara den första och den andra frågan på följande sätt:

— Artikel 10.2 jämförd med artikel 13.1 i direktiv 93/98, tolkas på så sätt att de skyddstider som föreskrivs i det direktivet inte är tillämpliga på upphovsrätter som inledningsvis åtnjöt skydd enligt en nationell lagstiftning, men som upphörde att gälla före den 1 juli 1995.

— Direktiv 93/98 ska tolkas på så sätt att det inte utgör hinder för en nationell lagstiftning som inledningsvis, liksom i det nationella målet, gav upphovsrättsligt skydd åt ett verk, men som därefter, före den 1 juli 1995, lät dessa rättigheter upphöra med definitiv verkan på grund av att ett formellt krav inte hade uppfyllts.

Den tredje frågan

47 Med hänsyn till svaret på den första och den andra frågan saknas anledning att besvara den tredje frågan.

Rättegångskostnader

48 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artikel 10.2 jämförd med artikel 13.1 i rådets direktiv 93/98/EEG av den 29 oktober 1993 om harmonisering av skyddstiden för upphovsrätt och vissa närstående rättigheter ska tolkas på så sätt att de skyddstider som föreskrivs i det direktivet inte är tillämpliga på upphovsrätter som inledningsvis åtnjöt skydd enligt en nationell lagstiftning, men som upphörde att gälla före den 1 juli 1995.

Direktiv 93/98 ska tolkas på så sätt att det inte utgör hinder för en nationell lagstiftning som inledningsvis, såsom i det nationella målet, gav upphovsrättsligt skydd åt ett verk, men som därefter, före den 1 juli 1995, lät dessa rättigheter upphöra med definitiv verkan på grund av att ett formellt krav inte hade uppfyllts.

Underskrifter